

BIND FOR ØYNENE

Selma Lønning Aarø

- Hva holder du på med, spurte mamma.
Martin så opp fra mobilen.
- Ingenting.
- Få se, sa mamma og røsket mobilen til seg.
«Jeg synes du er søt. Vil du være kjæresten min?» leste hun høyt.
- Hvem er det som har skrevet det?
- Ingen. En i klassen bare.
Det var typisk mamma å holde på sånn.
- Synes du hun er søt?
- Vet ikke, sa Martin. Han forsøkte å se for seg ansiktet til Anna. De store brune øynene og det lange mørke håret. Hun var søt. Klart hun var søt – og populær. Veldig populær. Og hun ville være sammen med ham. Han kunne ikke helt forstå det. For bare et halvt år siden, da de fortsatt gikk i femte, hadde Anna og et par andre kalt ham for mattegeniet.
- Hei, mattegeniet, har du med eple til læreren i dag? De

stod ved skoleporten hver morgen når han kom.

Læreren deres, Reidar, hørte det en gang. Han sa at de ikke mente noe med det. At de kanskje var litt misunnelige fordi han var en flink gutt og kunne så mye.

Martin var ikke sikker. Han sluttet å rekke opp hånda i mattetimen og gjemte prøvene sine når Reidar hadde rettet dem og ikke funnet feil. En gang regnet han feil på tavla med vilje. Etterpå følte han seg dum. Hvorfor skulle han skamme seg over å være flink?

– Geniet har regnet feil, ropte Anna.

Det var siste gang noen kalte ham geni.

Nå ville Anna være kjæresten hans. Han fikk det ikke til å stemme. Hvorfor skulle hun spørre akkurat ham? Hvorfor ikke Anton? Eller Joachim?

Han gikk inn på rommet, låste døra og satte seg ved skrivebordet. Mobilen han holdt i hånda var fuktig av svette. Han foldet ut neven og skrev JA før han lukket øynene og trykket send. JA. Ingenting mer.

Etter fem lange minutter peip det i mobilen. Hånda hans skalv da han åpnet meldingen. «Trodde du på det? Det var kødd!!»

Hjertet falt i brystet. Hvor dum gikk det an å bli? Hvorfor hadde han svart? Han burde jo ha forstått at Anna ikke ville være sammen med ham. Han så for seg hvordan jentene lo av ham. Og så akkurat i dag av alle dager.

I kveld skulle det være klassefest hos Anton. Det var den første festen der guttene og jentene skulle være sammen. Fram til nå hadde jentene invitert bare jenter og

guttene likeså. Martin hadde vært på McDonalds-bursdager, gocart-bursdager, sjokoladefabrikk-bursdager, men aldri på klassefest for både jenter og gutter.

De skulle danse. Anton var flink til å danse. Storebroren hans gikk i tiende og drev med breakdance.

*

Jentene satt i stua og snakket med moren til Anton. Guttene spilte PlayStation på rommet til Anton. Faren var ute for å hente pizza.

Martin kunne høre jentene snakke om at guttene var så umodne at bare ideen om en klassefest var helt far out. Antons mor lo og sa at det kom til å ordne seg – om noen år. Alle jentene hylte av latter og Anna lo nesten høyst av alle.

– Kanskje dere vil leke noe? Etter maten? Far til Anton stod i døra med den rykende varme pizzaen.

Alle kastet seg over den.

– Kanskje vi kan leke blindebukk, sa Tuva med munnen full av pizza.

– Ja, Martin kan være blindebukk, sa Anna.

Tuva forsvant ut på badet.

Før Martin rakk å si ja eller nei, ble han plassert på en stol midt på stuegulvet.

Tuva la noe foran øynene hans. Det ble mørkt. Alle lo. Martin forstod ikke hvorfor.

– Hva er det som er så morsomt?

– Du har bind for øynene, lo Anton.

– Ja, og så?

Tuva slapp det hun holdt foran øynene hans og viste ham hva det var.

– Ta ta! Libresse med vinger. Helt ubrukt selvfølgelig.

– Så utrolig idiotisk, fnøs Martin.

– Men helt sikkert og behagelig ifølge reklamen.

Alle lo igjen. Han kunne høre hikstene til Anna over alle de andre.

– Det var bare en spøk, Martin.

Mor til Anton snappet til seg bindet og rusket ham i håret.

– Du tåler dette, du, ikke sant?

Martin var ikke helt sikker på om han tålte det. Det irriterte ham grenseløst at han faktisk likte Anna, til tross for oppførselen hennes, den høye latteren og de falske SMSene. Han kunne ikke la være å se på de brune øynene hennes, de så faktisk kloke og gode ut, og det brune håret som rant ut av hestehalen.

Etter at de hadde spist og ikke lekt blindebukk likevel, gikk guttene tilbake til Antons rom og jentene fortsatte å se på TV. Martin kunne høre jentene snakke videre om hvor teite guttene var som bare ville sitte og spille PlayStation og ikke gadd å danse. Og hva med Anton og break-dancen?

– Dere kan jo by dem opp til dans dere da ... Moren til Anton hadde latter i stemmen. Og jentene sa ikke mer. Det var Grand Prix på TV og jentene ble sittende og se.

- Hva får jeg hvis jeg gjør det, spurte Joachim plutselig.
- Gjør hva da?
- Spør Tuva om hun vil danse.
- To Japp, sa Anton og dro to svette, flate sjokolader opp av lomma.
- Ok, sa Joachim.

Han braste inn i stua, dro til seg Tuva og svingte henne rundt på stuegulvet til en av Grand Prix-sangene.

– De er kanskje ikke så umodne som dere vil ha det til likevel disse guttene, lo moren til Anton.

Martin syntes det så komisk ut. Tuva var sikkert en meter høyere enn Joachim. Selv var han høy, høyere enn Anna.

Han visste ikke helt hva som gikk av ham. Han rakk liksom ikke å tenke seg om før han gikk fram, bukket for Anna og rakte fram hånda. Nå kunne de le. Nå kunne de snakke om hvem som var umoden og ikke.

Anna så overrasket ut, men hun reiste seg vaklende fra sofaen. Alle så på dem. Hun hadde sko med høye hæler. De var akkurat like høye. Martin kjente hvordan kinene hans glødet som lavaen i naturfagboka, men han gjorde det. Han gjennomførte dansen. Ingen kunne komme

her og si at han var feig eller umoden. Det var jentene som var feige. Anna og de andre jentene som skrev falske tekstmeldinger. Nå hadde han armen rundt Annas venstre skulder og han kjente at det luktet popcorn av håret hennes. Det var ingen spøk. Det var virkelig.

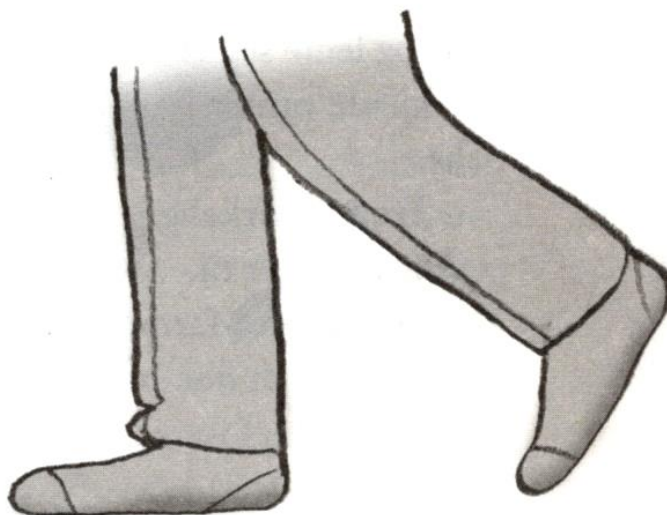
Da musikken sluttet, bukket han raskt, og uten å se på noen, marsjerte han ut av rommet, ut i gangen, tok på seg yttertøyet, gikk ut på trappa og lot ytterdøra smelle igjen bak seg.

Kulden utenfor kom mot ham som en vegg. Det brant fortsatt i kinnene. Da han skjønnte at ingen kom etter ham, ble han stående en stund på trappa med hendene i lommene før han begynte å gå.

Mobilen hans peip. Ny tekstmelding. Fra Anna: «Kan du vente på meg i busskuret? Er der om fem min.»

Martin la mobilen tilbake i lomma og gikk fortore. Snøen knaste under føttene hans. Trodde de at han var helt idiot? At han kom til å gå på noe slikt en gang til?

Men han måtte jo vente på bussen. Hva om noen fulgte etter ham og så at han stod der som en annen idiot. Det var et kvarter til bussen gikk. Han stilte seg bak busskuret. Det var kaldt å stå sånn og vente.

– Tuva tok mobilen min. Hun skrev den meldingen uten at jeg visste om det. Hun skrev svaret også.

Han kvapp. Det var stemmen til Anna.

Martin så seg rundt for å se etter de andre, men det var ingen å se. Veien var tom og stille.

– Det var tøft at du bad meg opp til dans etter det som har skjedd. Det var modig gjort av deg.

Martin sa ingenting. Han speidet etter Tuva og de andre.

Anna så plutselig så liten og hjelpeløs ut. Han glemte helt å være sint på henne. Kanskje snakket hun til og med sant?

– Jeg har alltid likt deg veldig godt. Du er ikke så barnslig som de andre. Egentlig så var det jeg som skulle be deg opp til dans i kveld. Tuva vet det og det var derfor hun sendte tekstmeldingen. Jeg ble glad da du svarte ja. Seriøst! Men så skjønnte jeg jo at du kom til å bli dritsur da de skrev at det var kødd, og jeg trodde ikke at du kom til å komme i kveld engang ...

Anna så ned i bakken og sa ikke mer. Hun tok hånden hans og lente seg prøvende mot ham. Da han var så nær at han kjente pusten hennes som varm damp, rykket han tilbake.

– Tror du virkelig jeg vil ha noe med deg å gjøre?

Anna stivnet til.

– Kødda, sa Martin.

Og så kysset han henne. Han bare kysset henne.